

Den Haag, 26 oktober 2016

In een brief van 14 september 2016 heeft de vaste commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) van uw Kamer verzocht om een reactie op de door uw Kamercommissie ontvangen brief van Boeiend Huys Ouderenzorg/Jongerenzorg BV (Boeiend Huys) te Berkel-Enschot. Conform het verzoek van uw Kamercommissie stuur ik u hierbij mijn reactie op deze brief.

In zijn brief aan uw commissie stelt de brievenschrijver de vraag of het klopt dat op grond van landelijke wet- en regelgeving zorgvragers met een Wmo indicatie feitelijk niet kunnen verhuizen naar een andere gemeente. Op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo 2015) zijn gemeenten verantwoordelijk voor het bieden van maatschappelijke ondersteuning aan ingezetenen. De ondersteuning bestaat uit verschildende door het college van burgemeester en wethouder verstrekte voorzieningen. De te verstrekken voorzieningen worden middels verordeningen vastgelegd.

De Wmo 2015 regelt wanneer een ingezetene in ieder geval in aanmerking komt voor een voorziening. Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen ingezetenen van een gemeente en ingezetenen van Nederland:

- Op grond van artikel 1.2.1, onderdeel a, Wmo 2015 kan het college een maatwerkvoorziening verstrekken aan een ingezetene van een gemeente, ter ondersteuning van de zelfredzaamheid en de participatie
- Op grond van artikel 1.2.1, onderdelen b en c, kan het college beschermd wonen en opvang bieden aan een ingezetene van Nederland die zich tot het college wendt.

Waar het de opvang en het beschermd wonen betreft, kunnen ingezetenen van elke Nederlandse gemeente zich tot elk college wenden. Aldus is landelijke toegankelijkheid van de voorzieningen gewaarborgd en wordt voorkomen dat de behoefte aan beschermd wonen een belemmering vormt voor mensen om zich elders te vestigen. Er is geen landelijke wet- en regelgeving die verhuizingen onmogelijk maakt.

Bij beschermd wonen kan het college, waartoe men zich heeft gewend, buiten de gemeentegrenzen een accommodatie regelen, zo kunnen bijv. vormen van beschermd wonen heel specifiek zijn, zodat daar landelijk slechts een beperkt aantal voorzieningen voor beschikbaar is. Gemeenten maken daarover onderling afspraken. Het college waartoe de ingezetene zich heeft gewend blijft verantwoordelijk. Als men niet meer gebruik wenst te maken van de voorziening beschermd wonen die het college verstrekt, staat het vrij om te verhuizen, men moet in dat geval wel opnieuw een voorziening aanvragen in de nieuwe gemeente. Gemeenten hebben eigen beleid om voorzieningen in te kopen en in te richten. Dit betekent dat de nieuwe gemeente opnieuw mag onderzoeken welk maatwerk nodig is.

Volledigheidshalve kan nog worden genoemd dat op grond van het overgangsrecht mensen met een AWBZ-indicatie (GGZ-C) nog in ieder geval tot 2020 jegens het college van de gemeente waarvan zij ingezetene zijn die indicatie (in natura) kunnen verzilveren. Dit betekent dat hier niet dezelfde landelijke toegankelijkheid geldt als is geregeld voor opvang en beschermd wonen. Dit laat onverlet dat iemand gewoon kan verhuizen en zijn indicatie kan verzilveren in zijn nieuwe gemeente, dat die persoon

afspraken maakt met zijn nieuwe gemeente over een passende
voorziening of dat deze afziet van zijn overgangsrecht en een nieuwe
maatwerkvoorziening beschermd wonen aanvraagt.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
M.J. van Rijn